PA
3865
A1
1786

Henry Lancelot Holland

19

ANACREON.

ANACREONTIS

CARMINA

ACCEDUNT

SELECTA QUAEDAM

E LYRICORUM RELIQUIIS

EDITIO

NOVA LOCUPLETIOR

ARGENTORATI

APUD J. G. TREUTTEL

MDCCLXXXVI.

PA
3865
A1
1786

LIBRARY
APR 23 1964
UNIVERSITY OF TORONTO

894382

EDITOR LECTORI

Iterata hac editione, quam rogatu Bibliopolae, prioris exemplaribus omnibus distractis, adornavimus, prodit Anacreon venustiore forma, et emendatior, ad Vaticanas membranas, quas bona religione sequi placuit, exactus. Publico literarum bono JOSEPH SPALETTI ante hos tres annos aeri insculptas Romae vulgavit XVI praestantissimi codicis

paginas, quibus Teii senis reliquiae continentur. Accuratissimum exemplar ante oculos habuimus, a quo discedere neſas duximus, ubicumque nulla oboriretur corruptelae suspicio: verum ubi vel errore vel imperitia lapsum librarium deprehendimus, quin ei fidem derogaremus nulla nos superstitio tenuit. Vale, amice Lector, et hac noſtra opella lubens fruere.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ᾨΔΑΙ.

α'. Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην,
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους

Ηρακλέους· λύρη δὲ
Ερωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους Ερωτας ᾄδει.

β'. Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν·
τί οὖν δίδωσι; κάλλος,
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.

νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

γ'. Εἰς Ερωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
στρέφεται ὅτ' Αρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ' Ερως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατὰ μευ σχίσεις ὀνείρους.
ὁ δ' Ερως, ἄνοιγε, φησὶ,
βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι,
βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,

ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
ἐσορῶ φέροντα τόξον
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην·
παρὰ δ' ἱστίην καθίξας,
παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
τόδε τόξον, ἔς τί μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή·
τανύει δὲ, καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος,
ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι,
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις.

δʹ. Εἰς ἑαυτόν.

Επὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν.
ὁ δ᾽ Ερως χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
μέθυ μοι διακονείτω.
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις, ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ᾽ ἑταίρην.
πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ᾽ ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

5 έ. Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα·
ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνὰ,
ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης
στέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
στεφώμεθ' οὖν. λυρίζων
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος, χορεύσω.

ϛʹ. Ερωτικὸν, ἢ κῶμος.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
ῥοδίνους συναρμόσαντες,
μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτας δ᾽ ἅμα κοῦρος,
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρει,
προχέων λίγειαν ὀμφάν.
ὁ δ᾽ Ερως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

ζ'. Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάϐδῳ
χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν,
διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς,
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέϐαινε, κἂν ἀπέσϐην.
ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε·
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

η'. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησι
γεγανυμένος Λυαίῳ,

ἐδόκουν

ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες,
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

θ'. Εἰς περιστεράν

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν, πόθεν πέτασαι;
πόθεν μύρων τοσούτων,
ἐπ' ἠέρος θέουσα,

πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
Ανακρέων μ' ἔπεμψε
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
ἐγὼ δ' Ανακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·
καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω·
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν·
ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
καὶ δένδρεσιν καθίζειν,

φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ανακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δ' ἐμοὶ δίδωσι
τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
πιοῦσα δ' ἂν χορεύω,
καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
πτεροῖσι συσκιάζω·
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε.
λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ι'. Εἰς Ερωτα κήρινον.

Ερωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·

ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς,
πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
ὁ δ' εἶπε δωριάζων·
λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς·
ὅμως ἵν' ἐκμάθῃς νιν,
οὐκ εἰμὶ κηροτέχνας·
ἀλλ' οὔ τι λῶ συνοικεῖν
Ερωτι παντορέκτᾳ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ερως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

ια'. Εἰς ἑαυτόν,

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ανακρέων, γέρων εἶ,

λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

※ ιβ'. Εἰς χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί, κωτίλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;

τί μευ καλῶν ὀνείρων,
ὑπορθρίαισι φωναῖς,
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ιγ'. Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄτῖιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
θέλω, θέλω μανῆναι.

ιδ΄. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
ἔπειθ᾽ Ἔρως φιλεῖν με·
ἐγὼ δ᾽ ἔχων νόημα
ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ᾽ εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην,
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ᾽ ὤμων
θώρηχ᾽, ὅπως Ἀχιλλεὺς,
καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἔφευγον.
ὡς δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ εἶχ᾽ ὀϊστοὺς,
ἤσχαλλεν, εἶθ᾽ ἑαυτὸν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ᾽ ἔλυσε.

μάτην δ' ἔχω βοείην.
τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

ιε'. Εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ' εἷλέ πω με ζῆλος,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
ἐμοὶ μέλει μύροισι
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει μοι·
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
[ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἐστὶ,
καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,

μὴ νοῦσος, ἥν τις ἔλθῃ,
λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.]

ιϛʹ. Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες·
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

ιζʹ. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων,
Ἥφαιστέ, μοι ποίησον,
πανοπλίαν μὲν οὐχὶ,
(τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;)

ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
ποίει δ' ἐμοὶ κατ' αὐτὸ
μήτ' ἄστρα, μήθ' ἄμαξαν,
μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
τί Πλειάδων μέλει μοι,
τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας·
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ερωτα καὶ Βάθυλλον.

ιη'. Εἰς τὸ αὐτό.

Καλλίτεχνα, τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἤδη·

τὰ τερπνὰ τὴν πρῶθ' ἡμῖν
ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
τὸν ἄργυρον δ' ἁπλώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν.
μὴ τῶν παρ' οἴνῳ τελετῶν
ξένον τι μοὶ τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
μᾶλλον δὲ ποίει τὸν Διὸς
Εὔϊον ἡμῖν ἔκγονον,
μύστιν τε τῶν πόθων Κύπριν
ὑμεναίους συγκρότουσαν.
χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους,
καὶ Χάριτας γελώσας,
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν·
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
ὁμοῦ δὲ Φοῖβος ἀθύρει.

—

ιθ'. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Η γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
κἀυτῷ θέλοντι πίνειν;

κ'. Εἰς κόρην.

Η Ταντάλου ποτ' ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπης με·
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,

ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω.
μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σάνδαλον γενοίμην.
μόνον ποσὶν πάτει με.

κα'. Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομιου πιεῖν ἀμυστί·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου·
στεφάνους δ', οἷοις πυκάζω
τὰ μέτωπά μου, 'πικαίω.

τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων,
κραδίη, τίνι σκεπάζω;

κϐ΄. Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
καθίσω. καλὸν τὸ δένδρον·
ἁπαλὰς δ᾽ ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
παρὰ δ᾽ αὐτὸν ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

κγ΄. Εἰς τὸν πλοῦτον.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάσσων,

ἵν', ἂν Θάνατος ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὔ τι που πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἁπαλαῖσιν ἔν τε κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

κδ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον.

ὃν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα,
μέθετέ με, Φροντίδες·
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέρμα,
παίξω, γελάσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

κέ. Εἰς ἑαυτόν.

Οταν πίω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω.
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

κϛʹ. Εἰς ἑαυτόν.

Οταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀείδειν·
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
φέρ' ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

κζʹ. Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων, ὁ λυαῖος,
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
εἰσέλθῃ μεθυδότας,

διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν
ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
μετὰ κρότων, μετ᾽ ᾠδᾶς
τέρπει με κ᾽ Ἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

κη΄. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ᾽ ἐξ ὅλης παρειῆς

ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ᾽, ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλεφάρων ἴτυν κελαίνην.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ᾽ ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ᾽ ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν

ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ᾽ ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

κθ'. Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω,
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
τὰ δ᾽ ἐς ἄκρον, ἡλιώσας·
ἕλικας δ᾽ ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων, ἄτακτα συνθεὶς,
ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
κυανωτέρη δρακόντων.

μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ, τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ', ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
ῥοδίνην δ', ὁποῖα μῆλον,
χνοΐην ποίει παρειήν·
ἐρύθημα δ' ὡς ἂν Αἰδοῦς
δύναται βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος, οὐκ ἔτ' οἶδα
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις....
ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει

διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
ἁπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς.
τοῦτον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα
καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

λ'. Εἰς Ερωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ερωτα
δήσασαι στεφάνοισι
τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
λύσασθαι τὸν Ερωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

λα'. Εἰς ἑαυτόν.

Αφες με τοῖς θεοῖσι
πιεῖν. πιεῖν ἀμυστὶ
θέλω, θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Αλκμαίων τε,
χ' ὁ λευκόπους Ορέστης,

τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω, θέλω μανῆναι.
ἐμαίνεθ' Ηρακλῆς πρὶν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
καὶ τόξον Ιφίτειον.
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Εκτορος μάχαιραν.
ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω, θέλω μανῆναι.

λϛ'. Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Ερωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,

εἰ

εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν Ερώτων
μόνον ποιῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Αθηνῶν
Ερωτας εἴκοσιν θὲς,
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους.
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμαθοὺς Ερώτων·
Αχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
καὶ μέχρι τῶν Ιώνων,
καὶ Καρίης Ρόδου τε,
δισχιλίους Ερωτας. —
τί φής; — ἀεί κηρῷ θὲς.
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης

Κρήτης, ὅϖου πόλεσσιν
Ερως ἐϖοργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτὸς,
τοὺς Βακτρίων τε κ᾽ Ινδῶν,
ψυχῆς ἐμῆς Ερωτας;

λγ΄. Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
ἐτησίη μολοῦσα,
θέρει ϖλέκεις καλιήν·
χειμῶνι δ᾽ εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον, ἢ ᾽ϖὶ Μέμφιν.
Ερως δ᾽ ἀεὶ ϖλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ᾽ ὁ μὲν ϖτεροῦται,
ὁ δ᾽ ὠὸν ἐστιν ἀκμὴν,
ὁ δ᾽ ἡμίλεπτος ἤδη.

βοὴ δὲ γίγνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοσσῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
οἱ μείζονες τρέφουσιν·
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος οὖν γένηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκσοβῆσαι.

λδ΄. Εἰς κόρην.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν·
μηδ', ὅτι σοι πάρεστιν
ἀκμαῖον ἄνθος ὥρας,
τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

λε'. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

Ο ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα·
περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

λϛ'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;

μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολιαὶ κάρα στέφουσι.
δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

λζ'. Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ.
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·

νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
[καρποῖσι γαῖα προκύπτει]
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει,
Βρομίου στέφεται τὸ νᾶμα.
κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθισε καρπός.

λη'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω,
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
παρέστω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν

ἐγκεράσας, φόρησον.
ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι
μιμούμενος χορεύσω.

λθ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότ' ἐμεῦ ἰανθὲν ἦτορ
Μούσας λιγαίνειν ἄρχεται.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι,
πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
λυσιπήμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν ὥραις
δονέει, μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,

στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
μέλπω βιότου γαλήνην.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τόδ' ἐμοὶ μόνον τὸ κέρδος,
τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντα.

μ'. Εἰς Ἐρωτα.

Ερως ποτ' ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλισσαν

οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον. πατάξας
τὰς χεῖρας, ὠλόλυξε·
δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
ὄλωλα, μῆτερ, εἶπεν,
ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
μέλισσαν οἱ γεωργοί.
ἡ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

μά. Εἰς συμπόσιον.

Ιλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,

τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπὰς,
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι' ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
δι' ὃν εὐνάζετ' Ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
τί γάρ ἐστι σοὶ τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
μεθύων θέλω χορεύειν,

μεμυρισμένος δὲ παίζειν
\- - - - - - - -
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

μϐ΄. Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ᾽ ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω.
στεφανίσκους δ᾽ ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ᾽ ἐμὸν ἦτορ,

φθόνον οὐκ οἶδα δαΐκτην.
φιλολοιδόροιο γλώτ7ης
φεύγω βέλεμνα κωφά.
σ7υγέω μάχας παροίνους
πολυκώμους κατὰ δαῖτας,
νεοθηλέσ᾽ ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

μγ᾽. Εἰς τέτ7ιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέτ7ιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ᾽ ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
σὰ γάρ ἐσ7ι κεῖνα πάντα,
χ᾽ ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χ᾽ ὁπόσα φέρουσιν ὕλαι.
σὺ δὲ φίλιος γεωργῶν,

ἀπὸ

ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
θέρεος γλυκὺς προφήτης.
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
λιγυρὴν δ᾽ ἔδωκεν οἴμην.
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
σοφὲ, γηγενὲς, φίλυμνε,
ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε·
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

μδ΄. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ᾽ ὤμων·
ὁ δ᾽ Ἔρως ἔχων μόλυβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανε.
τί θέλει τόδ᾽ ὄναρ εἶναι;

δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν Ερωσί με πλακέντα
διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

με'. Εἰς τὰ τοῦ Ερωτος βέλη.

Ο ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ερώτων
ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
ὁ δ' Ερως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ' Αρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων
βέλος ηὐτέλιζ' Ερωτος·
ὁ δ' Ερως, τόδ' ἐστὶν, εἶπε,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.

ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης,
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρης ἀνασ̓τενάξας,
βαρὺ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

μς'. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι·
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
γένος, οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·

πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

μζ΄. Εἰς γέροντα.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
φιλῶ νέον χορευτάν.
γέρων δ' ὅταν χορεύῃ
τρίχας γέρων μέν ἐστι,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

μη΄. Εἰς Διόνυσον.

Ο τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,

πότον ἄϛονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
πεπεδημένον ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάτῖων,
ἵν', ὅταν τάμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

μθ'. Εἰς δίσκον ἔχοντα Αφροδίτην.

Αρα τις τόρευσε πόντον,
ἄρα τις μανεῖσα τέχνα
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
ἄρα τις ὑπὲρ θάλασσαν
ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν,
νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς,

μακάρων φύσιος ἀρχάν;
ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι,
μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ,
βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
ἁπαλοχρόους γαλήνας,
δέμας ἐς πλόον φέρουσα,
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
Ερως, Ιμερος, γελῶντες·

χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

ν΄. Ἐπιλήνιος ᾠδή.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων·
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
μόνον ἄρσενες πατοῦσι
σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις.
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον,
ὃν ὅταν πίῃ γεραιὸς,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει

πολιὰς τρίχας τινάσσων·
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος μεθυσθεὶς,
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει,
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

να'. Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
μέλπομαι ῥόδον τέρεινον·
σὺν, ἑταίρα, δεῖ μέλπειν.
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν χάρημα,

Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
πολυανθέων Ερώτων,
Αφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ, κούφως
προσάγοντ' Ερωτος ἄνθος.
ὡς τὸ φῶς τόδ' αὐτὸ τερπνὸν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
ῥοδοδάκτυλος μὲν Ηώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι·
ῥοδόχρους δὲ κ' Αφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νόσοισιν ἀρκεῖ,

τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ Φύσιν λέγωμεν·
χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευε Πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
φοβερὴν θέαν Ὀλύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
νέον ἔρνος ἤνθισε Χθὼν,
πολυδαίδαλον λόχευμα.
μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

νϐ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥϐα.
τότε δὴ, τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περίμεινόν με, Κυϐήϐα,
παράδος, θέλω στέφεσθαι.
πολιὸν ἑκὰς δὲ γῆρας·
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δ' ἐμοί τις
φερέτω ῥόον ἀπ' ὀπώρης,
ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως τε μανῆναι.

νγ΄. Εἰς ἐρῶντας.

Ἐπ᾽ ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ᾽ ἔχουσι·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ᾽ εὐθύς.
ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

νδ΄.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·
χαρίεσσα δ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ἥβη
πάρα, γηραλέοι δ᾽ ὀδόντες·
γλυκεροῦ δ᾽ οὐκ ἔτι πολλὸς
βιότου χρόνος λέλειπται.

διὰ

διὰ ταῦτ᾽ ἀνασταλύζω
θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς.
Αΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
μυχὸς, ἀργαλέη δ᾽ ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
καταβάντι μὴ ᾽ναβῆναι.

νέ.

Ἄγε δὴ φέρ᾽ ἡμὶν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω. τὰ μὲν δέκ᾽ ἔγχει
ὕδατος, τὰ πέντε δ᾽ οἴνου
κυάθοις, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀναδεύων βασσαρήσω.
* * * *
ἄγε δῶτε, μηκέθ᾽ οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ᾽ οἴνῳ

μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις —

νϛʹ.

Τὸν Ερωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλπομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις, ἀείδων.
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης·
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

νζʹ.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Αρτεμι θηρῶν.
ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνησι, θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν

χαίρουσ᾽· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

νη'.

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με
λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
μ᾽ οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν σοι
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ᾽ ἔχων στρέφοιμι
ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

νθ΄.

Ατε νεϐρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅςΊ ἐν ὕλῃ
κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπἸοήθη.

ξ΄.

Από μοι θανεῖν γένοιτ᾽. οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽ οὐδαμὰ τῶνδε.

ξα΄.

Φέρ᾽ ὕδωρ, φέρ᾽ οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ᾽ ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους· ἔνεικον, ὡς μὴ
πρὸς Ερωτα πυκταλίζω.

ξϐ΄.

Επὶ δ᾽ ὀφρύσιν σελίνων
στεφανίσκους θέμενοι, νῦν

θάλειαν ἑορτὴν
ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

ξγʹ.

Ω παῖ παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ' οὐκ ἀΐεις
οὐκ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

ξδʹ.

Εμὲ γὰρ λόγων ἕκητι
οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν.
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω,
χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

ξεʹ.

Μεγάλῳ δ' ηὖτέ μ' Ερως ἔκοψεν, ὥστε χαλκεὺς,
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

ξϛ'.

Ηρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον· νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα, τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ
ἁβρῇ.

ξζ.

Οὐ φίλος, ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΗΜΙΑΜΒΙΑ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

α΄. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Ἀνακρέων ἰδών με
ὁ Τήϊος μελῳδὸς,
ὄναρ λέγων προσεῖπε.
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
καλός τε καὶ φίλευνος.
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου.

τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω·
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.

γ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Πρὸς ζωγράφον.

Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε Μούσης,
φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
ἑτεροπνόους ἐναύλους.
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
ὁ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

δ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ερωτα,
καὶ τῶν πτερῶν καθασχὼν
ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,

λαϐὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

έ. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

εἰς νεκρὸν Ἀδώνιν.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
ὠχρὰν τε τὰν παρειὰν,
ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
δῆσάν τε κἀπέδησαν.
χῳ μὲν, βρόχῳ καθάψας
ἔσυρεν αἰχμάλωτον·

ὁ δ᾽, ἐξόπισθ᾽ ἐλαύνων,
ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
ὁ θὴρ δ᾽ ἔβαινε δειλῶς·
φοβεῖτο γὰρ Κυθήραν.
τῷ δ᾽ εἶπεν Ἀφροδίτα·
πάντων κάκιστε θηρῶν,
σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
σύ μευ τὸν ἄνδρ᾽ ἔτυψας;
ὁ θὴρ δ᾽ ἔλεξεν ὧδε·
ὄμνυμί σοι, Κυθήρα,
αὐτάν σὲ, καὶ τὸν ἄνδρα,
καὶ ταῦτ᾽ ἐμεῦ τὰ δεσμὰ,
καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
οὐκ ἤθελον πατάξαι·
ἀλλ᾽ ὡς ἄγαλμ᾽ ἐσεῖδον,
καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι,

καί μευ ἔσινε κραντήρ.
τούτους λαβοῖσα, Κύπρι,
τούτους κόλαζε, τέμνε,
(τί γὰρ φέρω περισσῶς;)
ἐρωτικῶς ὀδόντας,
αἰ δ᾽ οὐχί σοι τάδ᾽ ἀρκεῖ,
καὶ ταῦτ᾽ ἐμεῦ τὰ χείλη.
τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
τὸν δ᾽ ἠλέησε Κύπρις,
εἶπέν τε τοῖς Ἐρωσι
τὰ δεσμά οἱ ᾽πιλῦσαι.
ἐκ τῶδ᾽ ἐπηκολούθει,
κὰς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
καὶ δὴ πυρὶ προσελθὼν
ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὗτος Ανακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ερώτων,
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ' εἰν Αχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἥλιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων·
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα,
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον.
μολπῆς δ' οὐ λῆγε μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνο
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Αΐδη.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρης,
οὔλης ἢ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ανακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου,
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κὴν χθονὶ πεπτηὼς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἴδ' ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθας Ανακρέων
ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἕλκεται
ἐσάχρι γυίων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσε,

μελίσδεται δὲ, τὰν χέλυν διακρέκων,
ἤ τοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα.
Φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρέσβυν Ανακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
Θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου,
Ως ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς
Αχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν·
Δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλὴξ,
Ωλεσεν· ἐν δ' ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
Μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
Αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.
Αλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν. οὐ γὰρ ἔοικεν
Εκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὴν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ανακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίῃ ἐπὶ Θρηκὶ τακεὶς καὶ ἐς ἔσχατον ὀστεῦν,
Κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
Τερπνότατε Μούσῃσιν Ανάκρεον, ὦ 'πὶ Βαθύλλῳ
Χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
Αὐτόματαί σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
Κὴκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου·
Αὐτόματοι δὲ φέροιεν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
Κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοιντο δρόσῳ,

Οφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνωμένος ἁβρὰ χορεύσης,
Βεβληκὼς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Θάλλοι τέτρακόρυμβος, Ανάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσὸς,
Αβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος,
Εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
Οφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα,
Ω τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ὦ σὺν ἀοιδᾷ
Πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ανάκρεον, εὖχος Ιώνων,
μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης·

ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὖλον ἀείδοις,
αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης,
ἠὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος, ἠὲ Μεγιστῆ,
ἢ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον,
ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ,
ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
τρισσοῖς γὰρ, Μούσῃσι, Διωνύσῳ καὶ Ερωτι,
πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὕδεις ἐν φθιμένοισιν, Ανάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας,
Εὕδει δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρα,
Εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων,
Βάρβιτ', ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.
Ηϊθέου γὰρ Ερωτος ἔφυς σκοπός· ἐς δέ σε μοῦνον
Τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχεν ἑκηβολίας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ανακρείοντος ἀμείβων,
Εἴ τι τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
Σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα
κεν οἴνῳ
Οστέα γηθήσῃ τἀμὰ νοτιζόμενα,
Ως ὁ Διωνύσοιο λελασμένος οὔποτε κώμων,
Ως ὁ Φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης,
Μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον
ὑποίσω
Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τύμβος Ανακρείοντος· ὁ Τήϊος ἐνθάδε κύκνος
εὕδει, χ' ἡ παίδων ζωροτάτη μανίη.
Ακμὴν λειριόεντι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ
ἵμερα, καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος.

οὐδ' Αΐδης σοι ἔρωτας ἀπέσβεσεν, ἐν δ' Ἀχέροντος
ὤν, ὅλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμοτέρῃ.

ΕΥΓΕΝΟΥΣ.

Τὸν τοῖς μελιχροῖς Ἱμέροισι σύντροφον.
Λυαῖ', Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον,
ἔσφηλας ὑγρῇ νέκταρος μεληδόνι.
λοξὸν γὰρ αὐτοῦ βλέμμα, καὶ περὶ σφυροῖς
ῥιφεῖσα λώπευς πέζα, καὶ μονοζυγὲς
μέθην ἐλέγχει σάνδαλον· χέλυς δ' ὅμως
τὸν εἰς Ἔρωτας ὕμνον ἀγλαΐζεται.
ἀπτῶτα τήρει τὸν γεραιὸν, Εὔϊε.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
Πρέσβυν, ἴσον κούροις, ἶσον ἀδόντα κόραις.
Ὄμμα δέ μευ Βρομίῳ βεβαρημένον, ἠδ' ἀπὸ κώμων
Τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων.

ΑΛΛΟ.

Ω ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ανακρείοντος ἀμείβων,
σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

ΑΛΛΟ.

Πολλὰ πιὼν τέθνηκας, Ανάκρεον. Αλλὰ τρυφήσας·
Καὶ σὺ δὲ μὴ πίνων ἵξεαι εἰς Αΐδην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Πολλάκι μὲν τόδ᾽ ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κόνιν.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α΄. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Διὸς, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον.
ἀλλὰ τυίδ' ἔλθ', αἴ ποκα κἀτέρωτα
τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πόλλυ
ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
χρύσεον ἦλθες
ἅρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἆγον
ὠκέες στροῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω·

αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε' ὅ ττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ ττι
δή σε κάλημι,

κ' ὅ ττι ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
μαινόλᾳ θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πείθη-
μι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ὑβρίζει;

καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις.

ἔλθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
θῦμος ἱμέῤῥει, τέλεσον· τὺ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔσσο.

β'. ΠΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΡΩΜΕΝΗΝ.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
ἔμμεν ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι
ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἀδὺ φωνά-
σαί σ' ὑπακούει,
καὶ γελαΐς ἱμερόεν· τό μοι 'μὰν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
οὐδὲν ἔτ' ἵκει·
ἀλλὰ καμ' ἐν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·
καδδ' ἴδρως ψύχρος χέεται, τρόμος δὲ
πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἐμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
φαίνομαι ἄπνους.
ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα - - -
* * * * *

γ'. Πρὸς.

γʹ. Πρὸς πλουσίαν, ἀλλ᾽ ἀμαθῆ καὶ ἄμουσον γυναῖκα.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι·
οὐδέ τι μναμοσύνα σέθεν
ἔσσεῖαι, οὐδέ ποκ᾽ ὔσῖερον·
οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων,
τῶν ἐκ Πιερίας. ἀλλ᾽ ἀφανὴς
κὴν Αΐδα δόμοις φοιτάσεις.
οὐδεὶς δέ σε βλέψει πέδαυρον
νεκύων ἐκπεποταμέναν.

δʹ.

Ελθὲ, Κύπρι, χρυσείαισιν
ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς
συμμεμιγμένον θαλίαισι
νέκταρ οἰνοχοεῦσα
τούτοισι τοῖς ἑταίροις
ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

ε΄.

※ Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν,
πόθω δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι᾽ Ἀφροδίταν.

ϛ΄.

※ Δέδυκε μὲν ἁ Σελάνα
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ᾽ ἔρχετ᾽ ὥρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

ΗΡΙΝΝΗΣ ΩιΔΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Αρηος.
χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπον
        αἰὲν ἄθραυστον.
σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
        ἁγεμονεύῃς.
σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
        ἄστεα λαῶν.

πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰών,
καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
οὐ μεταβάλλει.
ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
ἄνδρας αἰχματὰς, μεγάλους, λοχεύεις,
εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΕΚ ΤΩΝ
ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

α΄.

Ὕει μὲν ὁ Ζεύς· ἐν δ᾽ ὠρανῷ μέγας
χειμών· πεπάγασι δ᾽ ὑδάτων ῥοαί.
κάββαλε τὸν χειμῶν᾽, ἐπὶ μὲν τιθεὶς
πῦρ, ἐν δὲ κιρναὶς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μαλθακὸν ἀμφικνέφαλον.

β΄.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ. τὸ γὰρ ἄστρον περι-
τέλλεται.
Α δ᾽ ὤρα χαλεπά· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ
καύματος.

γ'.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καί τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

δ'.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον
ἀμπέλω.

ε'.

Οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν.
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν, ἀσάμενοι,
ὦ Βακχί· φάρμακον δ' ἄριστον,
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

α΄.

Γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
θάλπησι θυμόν· Κύπριδος δ'
ἐλπὶς αἰθύσσει φρένας,
ἀναμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
ἀνδράσι θ' ὑψοτάτω
πέμπει μερίμνας.
καί τις μὲν πόλεων
κρήδεμνον λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις
μοναρχήσειν δοκεῖ·
χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε
μαρμαίρουσιν οἶκοι·
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα
νῆες ἄγουσ' ἀπ' Αἰγύπτου
μέγιστον πλοῦτον,
ὃς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

β'.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνα μεγάλα,
πλοῦτον, καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
ξανθᾷ φλογὶ μηρία,
εὐτρίχων τε μήλων.
γυμνασίων τε νέοις,
αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
ἐν δὲ σιδαροδέτοισι
πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτὰ,
ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς.
χαλκέων δ' οὐκ ἔτι σαλπίγγων κλύπος,
οὐδὲ συλᾶται μελίφρων
ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ,
παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

γ'.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσὸς
οὔτε πορφύρεοι τάπητες,
ἀλλὰ θυμὸς εὐμενὴς,
Μοῦσά τε γλυκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν
ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

δ'.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν·
ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
σοφίαν τε παγκρατὴς
ἐλέγχει ἀλάθεια.

ε'.

Ἕτερος δ' ἐξ ἑτέρου σοφὸς
τό τε πάλαι τό τε νῦν.
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀῤῥήτων
ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Αρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
  θήραμα κάλλιστον βίῳ,
 σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ελλάδι πότμος,
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
 τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
 καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
 χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
 μαλακαυχητοῖό θ' ὕπνου.
σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ηρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν,
  σοῖς τε πόθοις Αχιλλεὺς,
  Αἴας τ' Αἴδαο δόμους ἦλθον·

σᾶς δ' ἕνεκα φιλίου μορφᾶς
ὁ Αταρνέως ἔντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.
τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
φιλίας τε γέρας βεβαίου.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΑιΣΜΑΤΑ,
Η ΣΚΟΛΙΑ.

α΄. ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Εχοντα δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα.

β΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται·
ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

γ΄. ΒΙΑΝ-

γ'. ΒΙΑΝΤΟΣ ΠΡΙΗΝΕΩΣ.

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει αἴκε μένῃς·
πλείσταν γὰρ ἔχει χάριν. αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν.

δ'. ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
κραδίῃ, φαιδρῷ προσενέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ.

ε'. Ἀδέσποτον.

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπὴν δὲ κἠν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

i

ϛ'. Αδέσποτον.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις
ἦν ἕκαστος, τὸ στῆθος
διελόντα γνῶναι, ἔπειτα
τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

ζ'. Αδέσποτον.

Αἶ, αἶ, Λειψύδριον προδοσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε, καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ' ἔδειξαν οἵων πατέρων κύρησαν.

η'. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Εν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Αρμόδιος κ' Αριστογείτων,

ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ᾽ Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Φίλταθ᾽ Ἁρμόδι᾽, οὔ τι που τέθνηκας·
νήσοις δ᾽ ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεύς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω.
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ᾽ Ἀριστογείτων,
ὅτ᾽ Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

Ἀεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ᾽ αἶαν,
φίλταθ᾽ Ἁρμόδιε κ᾽ Ἀριστόγειτον,
ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
ἰσονόμους τ᾽ Ἀθήνας ἐποιήσατον.

θ'. Ἀδέσποτον.

Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας
μεδέων κλεεννᾶς,

ὀρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ
Νύμφαις γελασίαις,
Ἰὼ, Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
ταῖσδ' εὐφροσύναις ἀοιδαῖς
ἄειδε κεχαρημένος.
νικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν οἱ θεοὶ,
φέροντες παρὰ Πανδρόσου
ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι·
τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
τέταρτον, ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

ι'. ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ΡΟΔΙΟΥ.

Ωφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

ια'. Αδέσποτον.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
ἄτερ ἀλγεών τε καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων,
σύ τε καὶ πατήρ.

ιϐ΄. Αδέσποτον.

Πλούτου μητέρ', Ομπνίαν
ἀείδω Δήμητρα,
στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε, παῖ Διὸς, Περσεφόνη.
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

ιγ΄. Αδέσποτον.

Εν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατὼ,
Φοῖϐον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Απόλλωνα,
ἐλαφηϐόλον τ' ἀγροτέραν Αρτεμιν,
ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

ιδ΄. Αδέσποτον.

Παῖ Τελαμῶνος, Αἴαν αἰχμητὰ,
λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον

ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον,
Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροίαν λέγουσιν
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

ιε' ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ ΣΙΚΥΩΝΙΑΣ.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν, τοὺς
ἀγαθοὺς φίλει·
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς
ὀλίγη χάρις.

ις'. Ἀδέσποτον.

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη,
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν,
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

ιζ'. Αδέσποτον.

Υπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
Φράζευ μή σε βάλῃ. τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς
ἕπεται δόλος.

ιη'. Αδέσποτον.

Οστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
Τιμὰν ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ'
ἐμὸν νόον.

ιθ'. Αδέσποτον.

Εγχει κώθωνι, διάκουε,
μηδ' ἐπιλήθου, εἰ δὴ χρὴ
τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

κ'. Αδέσποτον.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,
συνέρα, συνστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο.
συνσωφρονήσω σώφρονι.

κα'. Αδέσποτον.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
καθαρὸν θεμένη νόον.

κβ'. Αδέσποτον.

Α ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
Κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

κγ'. Αδέσποτον.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς ταυτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως
ἔθος·
Εν ταυτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε
κακὸν λόει.

κδ'. ΣΕΛΕΥΚΟΥ.

Κἀγὼ παιδοφιλήσω. πολύ μοι κάλλιον ἢ
γαμεῖν.
Παῖς μὲν γὰρ παρεὼν κὴν πολέμῳ μᾶλλον
ἐπωφελεῖ.

κε'. ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Εστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.

τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι, τοὶ δὲ
μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

κϛ'. ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
σὺ δ' ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης.
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
βασιλήϊδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,

ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν,
οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον,
οὐδ' ὑπεξυρημένον·
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη,
καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς
ποσσὶ, καρδίας τε πλέως,
καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

AD

AD ANACREONTICA NOTAE.

Libros quinque Carminum, quae scripserat Anacreon ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν ἱμέροις, absumsit deplorandum illud naufragium, quo tot antiquitatis monumenta intercidere. Superstitem unicam tabulam, qua pauci continentur festivissimi senis lusus, studio debemus Constantini Cephalae, qui Saec. X. vixit. Is quum novam Syllogen concinnaret Epigrammatum, in capita distributorum, simul compositis quae ejusdem essent argumenti, Anacreontis reliquias ei inseruit, admixtis aliis, quae homines haud illepidi, Anacreontem pro ingenii sui modo aemulati, luserant, sequiore aetate, quum jam dudum temerata fuisset graeci sermonis puri-

tas, et metricae leges observari desiissent. Huic capiti titulum fecit *Ανακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια, καὶ Ανακρεόντεια καὶ τρίμετρα*: unde arguitur ne ipsum credidisse, omnia ista sonasse Teïum barbyton. Prudenter quidem fecisset, si sui cuique odario auctoris nomen praefixisset: verum quibuscumque integer est sensus, ii facile avem ex cantu dignoscent. Constantini Sylloge odaria LIX. continet, quorum IV. ut legi prorsus indigna, praetermisimus: cetera omnia hic libellus exhibet.

P. 6. v. 3. Hinc Ovidius Am. II. 1.

—— Heroum clara valete
nomina: non apta est gratia vestra mihi.

v. 13. *γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν. Horum nihil supererat simile, quo mulieres impertiri posset. Quid igitur dedit?* Quid planius,

modo ne poëta dialecticorum normam sequi cogatur? Jo. Davisius ad Ciceronem de N. D. II. 47. conjecturam protulit, qua nihil infelicius:

> γυναιξὶν οὐκ ἐπεῖχεν;
> τί οὖν δίδωσι;

Nullamne curam gessit mulierum? Quid igitur iis impertit? Formam. Bene, meo judicio, H. Stephanus φρόνημα *prudentiam* interpretatus est, quo sensu vocem accepit haud contemnendi poëmatii auctor, qui Phocylidis nomen mentitus est. E loco huc admoveri solito mendam sustulit acumen eruditi viri, gymnasii in Alsatiae oppido *Bouxweiller* praefecti. Sic porro legendus est:

Oπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός· φύσιν ἠερόφοιτον
Oρνισι· πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι·
Ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρας ἐστίν· κέντρα μελίσσαις,
Eμφυτον ἄλκαρ, ἔδωκε· λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.

Vide nostram editionem Gnomicorum Poëtarum p. 116.

P. 8. v. 11. ἐς τί, *in quantum.* Male coaluerant duae voculae. Non dubitat, quin madefactus nervus aliquanto remissior factus fuerit. Proinde vel ipsi sententiae minus apta est H. Stephani emendatio, εἴ τι.

P. 9. v. 11. τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν. Sententiam expressit lepidis elegis Poëta nescio quis antiquus, in Anthologia et in sepulcrali lapide apud Muratorium, Inscriptionum Thesauri p. 1321.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χαρίσῃ· λίθος ἐστί.
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων,
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

V. antepenult. πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν. Sic legendum, nisi quis malit, πρὶν ἐκεῖ δέῃ μ' ἀπελθεῖν. Utrum praeferatur, ciccum non inferduim. In membr. scriptum, πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν. Inepta est Amoris compellatio. Baxterus inde fecit, πρὶν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν. Poterat a vestigiis veteris scripturae non absistere: πρὶν, ἐρῶ σ', ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν. At frigidum est istud ἐρῶ σε. Tum quod Latini dicunt *amabo*, apud Comicos tam saepe obvium, et *amare* pro *amanter rogare*, Graeci non sic efferre solent. Hoc sensu στέργειν apud Sophoclem observatum, at ἐρῶ σε nuspiam.

P. 10. v. 2. μίξωμεν Διονύσῳ. Insertum in membr. τῷ librarii errore, quem ipse adgnovit. Metrum dactylicum, ut anapaesticum est duorum versuum ante ultimum. Non raro in his odariis miscentur numeri.

Pessime corruptos versiculos emendavit Lennepius ad Coluthum p. 7.

P. 11. v. 5. θύρσους βρέμοντας κατακίσσοις πλοκάμοις illustrat Salmasius de Homon. Hyles Iatricae p. 3. Simmias Thebanus Epigr. in Sophoclis tumulum:

Ἠρέμα, κισσὲ,
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους.

Neminem de hujus versiculi metro satagere velim, nisi eadem opera primum, octavum et nonum ad dimetri anacreontici formam revocet. Mixti sunt, ut modo dicebam, numeri.

V. 8. E mendosa membran. scriptura lectionem hanc eruit Salmasius:

ἁβροχαίταις δ' ἅμα κούροις,
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρω
προχέων λίγειαν ὀμφάν.

E nostra venustior suboritur imago.

P. 12. v. 2. χαλεπὸς Ερως ῥιπίζων. Vulgatum ϐαδίζων librarii stupori debetur, χαλεπῶς editorum temeritati. V. 6. ἱδρὼς membranae exhibent, quod, quia praecedebat πεῖρεν, inepte mutatum fuit in ὕδρος, quum longe proclivius esset idoneum verbum reponere τεῖρεν, quod ab Homero sumsisse videtur Lyricus. Il. E. 796. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν. Φ. 51. τεῖρε γάρ ἱδρὼς φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ. V. 9. σείων, id est ῥιπίζων, ἀναψύχων. Vereor tamen, ut huic significationi, quam sententia prorsus flagitat, satis aptum sit verbum σείειν. Fere suspicor scriptum olim fuisse σχίνων.

P. 13. v. antepenult. πόθεν πέτασαι. Perperam Barnesius πέτασσαι. Non est a πέταμαι, sed a πετάομαι. Quapropter accentu sic notari debuisset πετᾶσαι, ut

in Odario II. κερᾶτα, qua de voce vide quae notavimus ad Euripidis Bacchas 921.

P. 14, v. 2, In membr. scriptum, τίς ἐστι σοι μέλει δέ. Ob oculos habebat librarius ΤΙΣ ΕΙ ΤΙ ΣΟΙ ΜΕΛΕΙ ΔΕ. Voculas ΕΙ ΤΙ cohaerentes, ut in veteri scriptura, disjungere non valuit, immo ne quidem bene legere, qua ex alucinatione ortum est ἐστι. Levicula menda criticos frustra exercuit. Primus qua ratione elui deberet vidit Jac. Tollius ad Ausonium p. 97. Sed nec ipse, nec qui ab eo edocti postea huic versiculo admoverunt manum, omne sustulerunt vitium. Legendum erat τίς εἶ; non τίς εἶς; secundam personam verbi substantivi εἶς, es, poëtae non adhibent, nisi vitando hiatu, si subsequatur vocalis.

P. 15. v. 9. συσκιάζω. Membr. a prima manu συγκαλύψω; superscriptum

συσκιάσω. Idoneum verbum est et elegans, cujus in locum suffecta fuerat glossa. Verum ex metri lege, ut et ex indole linguae, utriusque verbi tempus mutari debuit, χορεύω, συσκιάζω. Iis juncta particula ἂν per verbum *soleo* reddi debet, qua potestate cum praesente indicativi construitur. Mendosissimum est in membr. καὶ δεσπότην Ανακρέοντα. Conjectura H. Stephani, ἐμοῖσι, nihil adhuc melius excogitatum.

P. 16. v. 3. τὸ τυχθέν. Sic bene in membr, a secunda manu. τευχθὲν scriptum primo fuerat. Obvia passim in Homerica poësi illa forma ἐτύχθη: nuspiam in ea reperias ἐτεύχθη. — σοὶ ἐκπρίωμαι, *emam a te*. Comicus in Ranis 1229. ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';

V. 6. Duplex in membr. lectio:

ὅπως ἂν ἐκμάθῃς νιν.
ὅμως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν.

Neutra sincera est. Adolescentulus, qui hic inducitur, Dorice loqui debet: at Dorismos librarii obliterarunt: eos restituimus, ut par erat.

P. 17. v. 11. τί κωτίλη χελιδών; Lectionem hanc merito probavit Valckenarius noster, Musarum olim amor, nunc desiderium. Vide praestantissimi Viri annot. ad Theocriti Adoniazus. p. 379. In membr. scriptum, τί σοι λάλευ χελιδόν. Nihil aliud quam glossema est λάλη, forma inusitata. λάλος etiam in feminino dicitur. Vide Eveni Epigr. XIII. Meleagri CXII.

P. 20. v. 2. τί γὰρ βάλωμεν ἔξω. Sic membr. quibus verbis examussim convenit T. Fabri versio: *Quid enim extra, aut foras, tela mittamus, quum intus pugna sit?* Verum aliud sonant verba, quae sibi proposuerat interpretanda, τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω; quae Stephani et edito-

rum omnium lectio est. Hanc non temere damnaverim, quum sic sententiae partes melius connecti videantur. Nam caussalis γὰρ proxime praecedens confirmat, *frustra se scutum habere: Quid enim extra tutamen obtendam, quum intus pugna sit?* βάλλεσθαι positum esset vice compositi προβάλλεσθαι. Cum βάλωμεν haec αἰτιολογία refertur ad versus decimi δοῦρα.

V. 4. Bis exstat hoc odarion in Vatic. cod. quum iterum inter Epigrammata relatum fuerit. Vide H. Stephani Anthologiam p. 174. De primi versiculi lectione vide Bentleium ad Horatii Carm. II. 17. 14. Quinque postremi versiculi in Anthologia omissi sunt: addititii videntur.

P. 21. v. 10. Legitur etiam hoc odarion in Anthologia, et in Agellii Noct. Att. XIX. 9. unde variae lectiones enotari possunt.

P. 22. v. 4. Bene membr. habent *ἅμαξαν*, quod praeferri debuit ob eamdem caussam cur in Od. III. rejecta fuit cod. lectio *στρεφέτην ὅτ' Ἀρκτοι ἤδη*. V. 7. *τί δ' ἀστέρος Βοώτεω*. Sic legitur in vetusto Agellii cod. teste P. Wesselingio, Observationum p. 59. Inepta est Vatic. membr. lectio, *τί γὰρ καλοῦ Βοώτου*. Novi quid Grammatici interesse statuant inter *ἀστέρα* et *ἄστρον*, nec me tamen deterrent quin venustissimae simplicitatis lectionem pro sincera habeam. Differentias istas parum curabant optimi ex antiquis poëtis. Pindarus Olymp. I. initio:

Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον
ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
ἐρήμας δι' αἰθέρος.

Ubi ridicule reprehenditur a Scholiasta. V. 9. *κατ' αὐτῶν*, id est, *κατὰ τῶν ἀμπέλων.*

πέλων. Sic optime Salmasius: perperam vulgo καὶ αὐτὸ, quod ex Odarii v. 7. repetitum. Duos versiculos qui sequuntur, e membr. adsumsi, ubi aliis spuriis intermixti sunt.

P. 22. v. penult. Odarium hoc ad praecedentis imitationem confictum fuit; non magis Anacreontem quam me auctorem habet: male sapit, qui recentis graeculi lusum non adgnoscit. Ridicule jactat Baxterus operam quam in ejus emendatione praestitit: ejus διόρθωσις vere appellari potest κάλλος κακῶν ὕπουλον, si modo pulchri aliquid habet. Nos etiam conjecturis indulsimus, nec ulla caussa est quin vapulemus, nisi Vaticana lectione et Britanni interpolatione nostra meliora judicentur. In 7. v. αἱ παρ᾽ οἴνῳ τελεταὶ sunt *sacra Baccho convivia*: ineptum est παροινῷ. Salmasii haec emendatio est. Illibatus servari poterat versiculus a fine quintus,

καὶ Χάριτας γελώσας.

dimeter est choriambicus catalecticus. At primus odarii qui tam diversis modis frustra solicitatus fuit,

καλλίτεχνα τόρευσον.

et alter ille,

ῥόδα φέρουσαν ὥρην.

dimetri sunt paeonici. penultimus dimeter est jambicus acatalect. Mixtis numeris ludere voluit auctor odarii; sed plerique erant innumeri, et, ut verum dicam, ne digni quidem, qui tanto conatu emendarentur.

P. 24. v. 3. πίνει θάλασσ' ἀναύρους. Bene sic a viro docto emendatum. Vulgo πίνει θάλασσα δ' αὔρας.

V. 9. ἐν ὄχθαις. Membr. lectionem restitui. Differre docent Grammatici ὄχθον et ὄχθην, sed veteribus poëtis promiscue adhibentur. Sophocles in Antigona 1131.

Νυσίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι.

P. 25. v. 13. *προδοθεὶς* est in Vat. membr. a secunda manu, quod cum Salmasio verum esse judicamus. *προδοθεὶς ὑφ' ὑμῶν ἀνκελενάζω ὑπὸ καύματος.* *desertus, derelictus a vobis, prae caloris aestu aegre animam duco.* Quod primo scripserat librarius, *πυρωθεὶς*, vel ipsa metri lex vitiosum esse arguit: nihili est, quod substituit H. Stephanus *προποθεὶς*. Ceterum odarion hoc mutilum est, nec qui fuerit poëtae sensus ex omni parte facile est adsequi.

P. 26. v. antepenult. *ὁ πλοῦτος χρυσοῦ*, *auri copia.* Sic Herodotus, L. II. 121. *πλοῦτον δὲ τούτῳ τῷ βασιλέϊ γενέσθαι ἀργύρου μέγαν.* cujus loci indicium mihi fecit amicus meus summus, cui mox ob illustratum historiae parentem magnam gratiam debebunt antiquitatis studiosi. Optima lectio temere solicitata fuerat. *παρεῖχε*, quod praeferunt membr. unice verum est.

Non de producenda ad breve tempus, sed accipienda, quasi mancipio, vita cogitat poëta. Si odarion hoc Anacreontis est, *φυλάσσων* scribere debuit; non *φυλάττων*; formam hanc recentioris Atticismi, librariis adamatam, ubique fere sustuli.

P. 27. v. 1. In membr. scriptum *ἵν' ἀσθενεῖν ἐπέλθῃ.* Quod reposuerunt, *ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ*, nauci non est. *θανεῖν* absque articulo, eo quo volebant sensu, graecum non est. V. 3. *εἰ δ' οὔ τι που πρίασθαι.* Mendose in membr. *εἰ δ' οὖν μὴ τὸ πρίασθαι.* Melior non est Stephani lectio, *εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι.* Hesiodus Εργων 92.

Οὕτως οὔ τι που ἐστὶ Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.

P. 27. v. antepenult. Hujus odarii versus, non sunt Anacreontei, sed politici plerique. Metricarum legum plane rudis fuit auctor. V. 7. scripserat *τὸ τέλος*,

quod, ut peccata alia, intactum relinqui poterat.

P. 28. v. 7. Anacreontis non est hoc odarion. In membr. scriptum *πίνω*, quod ab auctore prosodiae et metri ignaro, esse possit. Penultimus versus prorsus est *ἄμετρος*. Cujusvis jambici catalectici pes ante syllabam catalecticam jambus esse debet vel tribrachys: unde liquet quam inutilis et falsa sit Arnaldi emendatio 3 versus, ubi retineri et potest et debet antiqua lectio, *τί μοι πόνων, τί μοι γόων*. Dimeter est jambicus acatalectus; ut qui, alio interjecto, sequitur, *Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω*, At si legas *τί μοι πόνων, τί γόων μοι*, anapaestus erit ante syllabam catalecticam, cujus rei in genuinis Anacreonteis non unum reperietur exemplum. Ne quidem odarii V. cujus Anacreon neutiquam auctor censendus est, versus 5 anapaestum habet, ut Arnaldo videbatur:

πίνω | μεν αἴθρα | γελῶν | τεξ:
constat spondeo, tribrachy, jambo et syllaba.

P. 29. v. 1. εἰσέλθῃ. Baxterus edidit ἐσέλθῃ, quod perinde est: neutra enim ratione legitimus versus existit. Anácreonti hoc falso tribuitur, ut et sequens.

P. 30. v. 9. Ροδίης κάρανε τέχνης. Perperam in membr. ῥοδέης κοίρανε τέχνης. Jamdudum comprobata fuit Stephani correctio Ροδίης. Pro κοίρανε viris olim doctissimis reponi placuit τύραννε, sensu eodem et salvo metro. Verum nulla apparet caussa cur librarius voci notissimae τύραννε, aliam substituerit, quam metrum non admittit. Id quod res est acute vidit Lennepius ad Phalaridis Epist. p. 97. κάρανε minus obvium imperitus librarius mutavit in κοίρανε. Illud mediam producit, quum derivatum sit a κάρα, cujus ultima semper longa est.

P. 35. v. 10. Mendosissimam membranarum scripturam ἄφες με τοὺς θεούς σοι restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. X. p. 422. Sic in Comici Lysistr. 1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν. Quaeritur hic cur Orestes λευκόπους dicatur. Caussam nescio: verum id scio, Anacreontem, si hujus odarii auctor est, ad albos cothurnos non adluſisse, quibus ornatus Orestes ab aliquo tragico poëta in scenam induci potuit. Quippe Anacreontis aetate nulla adhuc tragoedia in scena exhibita fuerat. Quin si Istro fidem arbitremur apud auctorem vitae Sophoclis, primus hic tragicus usum invexit alborum cothurnorum. Credo λευκόποδα, itidem ut ἀργίποδα, tam *celeritatem*, quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poëtam ad Orestis errores, quum a Furiis exagitatus; totam fere Graeciam pervagatus est.

P. 37. v. 1. Mendose in membr. εἰ κυματῶδες εὑρεῖν, unde bonam lectionem sagaciter extudit Davisius ad Cicer. de N. D. II. 47.

V. 16. ἀεὶ κηρῷ θές. Nihil propius accedere poterat ad membranarum lectionem ineptissimam, ἀεὶ κηρωθείς. Verum ne sic quidem locus sanus est, quod violata metri lex ostendit, quae spondeum ante syllabam catalecticam non patitur. Longe praestat Fabri audacior conjectura,

τί φῄς; τόσους Ερωτας;

Non tam venusta est Scaligeri emendatio:

τί φῄς; ἀεί γ' Ερωτες;

P. 39. v. 9. ἐκσοβῆσαι. Mendose in membr. ἐκβοῆσαι.

V. 13. Corruptissima in membr. est horum versuum scriptura.

ἄνθος ἀκμαῖον τᾶς ἐμᾶς
δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις
ὅρα κὰν ἐν στεφάνοισιν -

Retineri poterat Stephani lectio, ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας. Versus est, ut tres hujus odarii primi, dimeter choriambicus: ut duas voces transposui, Anacreonteus est. Duo sequentes prorsus sunt innumeri: διώξῃς plane contrarium est ejus, quod auctor dicere voluit.

P. 40. v. 8. ἐξ ἀγέλης ἐλασθείς. Dimeter choriambicus perperam inter Anacreonteos insertus, nisi si forte auctor, prosodiae ignarus, primam in ἀγέλης produci putavit. Sane vitium hujus esse videtur, non librarii. Male sapiunt, qui hujus epigrammatis Anacreontem parentem esse putant, Haud minus vereor ei sequens carmen tribuere, cujus imperitus auctor scribere potuit v. 9. ut in membr. legitur, πολιαὶ στέφουσι κάραν. Eadem incude formati sunt tres ultimi, quibus, nisi quis operam ludere velit, nemo medicam admovebit manum.

P. 43. v. 13. *λυσιπήμων.* ex optima Jo. Piersoni emendatione, Verisim. p. 231. Inepte in membr. *λυσιπαίγμων.* Eaedem v. seq. habent *πολυανθέσιν ἐν αὔραις.* E Salmasii conjectura est *ὥραις.* Infra in Scolio XII. *στεφανηφόροις ἐν ὥραις.*

P. 45. v. 1. Haec est membr. scriptura:

οὐκ εἶδεν ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον παταχθεὶς
τὰς χεῖρας ὠλόλυξε.

Unde proclive erat sinceram lectionem elicere, pro *παταχθεὶς*, qui librarii error est, natus forte ex oculi aberratione in proxime sequens *πέλασθεὶς*, reponendo *πατάξας.* Lepidum hoc odarion imitatus est Theocritus, seu potius Bion hoc Idyllio.

Τὸν *κλέπταν πόκ' Ερωτα κακὰ κέντασε*
μέλισσα,

Κηρίον ἐκ σίμβλων. συλεύμενον· ἄκρα δὲ
 χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε,
 καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ
 δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν ἑὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι
 γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα
 ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα· Τί δ'; οὐκ
 ἴσος ἐσσὶ μελίσσᾳ,
Ος τυτθὸς μὲν ἐὼν, τὰ δὲ τραύματα
 ἁλίκα ποιεῖς;

P. 46. v. 12. In membr. scriptum ἀνεμοτρόπῳ. Salmasius substituit ἀνεμοτρόφῳ, bene, si compositionis ratio passivam significationem admittit; sin minus, legendum videtur ἀνεμοτρεφεῖ. Verum au-

ctori hujus carminis sua sibi relinqui poterant.

P. 48. v. 3. In membr. legitur βέλεμνα κοῦφα. Praestat Valckenarii conjectura κωφά. Vide animadv. ad Ammonium p. 133.

V. penult. χ' ὁπόσα φέρουσιν ὗλαι. In membr. ὧραι. Lectionem praetuli Salmasio nescio unde enotatam. Praeter Vaticanum codicem, cujus exemplar aeri incisum habemus, alias veteres schedas inspexerat, quarum saepe in notis Ms. meminit.

P. 49. v. ult. τί θέλει τόδ' ὄναρ εἶναι; sic quidem scriptum est in membr. verum claudicat versus. Legendum videtur:

τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;

Insuavis est Stephani lectio, τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι; cui vel titubantem versiculum Salmasius praeferebat; in eo falsus, quod a tersissimo poëta sic formatum putaret.

P. 50. v. 10. *μέλι τὸ γλυκὺ λαζοῦσα.* Haud immerito Fabro suspecta fuit hujus versiculi scriptura. Ultima in *γλυκὺ* nulla ratione produci potest. Similis est versiculus Odarii XXXVI.

ἁπαλὸν πόμα Λυαίου.

sed exemplum nihil valet a supposititio carmine sumtum. Articulum *τὸ* respuit linguae indoles: tum minus aptum est *λαβοῦσα*; res ipsa flagitare videtur *ζαλοῦσα*, quae voces saepe confunduntur.

P. 52. v. 9. Carmen hoc et quae sequuntur quatuor sequioris aevi sunt et Anacreonte prorsus indigna.

P. 56. v. 14. *μέλπομαι ῥόδον τέρεινον.* In membr. scriptum *τερινὸν*, quod Stephanus mutavit in *θερινὸν*, Barnesius in *θέρειον*, male uterque. Rosa flos est vernus. Supra Carm. V. dicitur *ἔαρος μέλημα.* Vetus poëta apud Eustathium ad Il. ψ. *καὶ ῥόδον*

εἰαρινοῖσιν ἀνοιγομένον ζεφύροισιν. Et sic ubique, quae res ita nota est, ut auctorum testimoniis non egeat. Melius Salmasius substituit τέρεινον, quae forma, etsi forte exemplis non adstruatur, non ita tamen analogiae repugnat, ut eam auctor hujus carminis adhibere non potuerit. In usu est comparativus τερεινότερος, a τέρεινος formatus, et τέρεινα. In seq. versu lego σὺν, ἑταίρα, δεῖ μέλπειν, quo nihil melius elici posse videtur e depravatissima membr. scriptura, quae talis est: σὺν εταιρεῖ αὔξει μέλπην. Nisi quis Barnesio excogitatam lectionem malit: σὺν, ἑταῖρ', ἄεξε μολπήν. At verius est, quod ait Faber: *Quod periit, periisse ducas.*

P. 56. v. ult. In membr. τόδε καὶ βροτῶν χάρμα. Venuste Salmasius emendavit χάρημα. At in istis ποιοῦντι πεῖραν reconditiorem quam par est sensum quaerit, et

doctrina abutitur, ut carminis auctorem excuset. πεῖρα juxta eum idem est ac ὁδός. Sane Sophoclis Scholiasta ad Aj. 290. πεῖραν exponit per πορείαν, ὁδὸν, ad loci sensum bene. Sed πεῖρα per se numquam eam significationem habuit. Ad ejusd. dramatis v. 2. exponitur per βλάβην, δόλον, τέχνην, ab aliis per προσβολὴν, ἐπιχείρησιν: ad v. 1057. per ὁρμήν: quae omnia ex cujusque loci sententia eliciuntur, sed non sunt ex vocis etymo. Hic πεῖραν ποιοῦντι nihil aliud est, quam *periculum facienti, experimentum capienti:* et sic duobus his versiculis idem significatur, quod tribus sequentibus, tametsi diversum quid inferre voluisse videatur auctor. Quippe *experimentum capere rosae*, nihil aliud est quam *eam naribus admovere.*

P. 57. v. 11. ὡς τὸ φῶς debetur conjecturae eruditi Batavi, Jac. Phil. Medenbachii, cujus in Amoenitatibus Literariis

bonae aliquot exstant Anacreonteorum emendationes, ut illa in Carm. XXIII. ἵν' ἂν Θάνατος ἐπέλθῃ.

P. 59. v. 5. περίμεινόν με Κυβήβα. Varia in membr. lectio, παρχμενω με - unde Salmasius conjiciebat legendum, παραμαίνομαι Κυβήβᾳ, quod sane vulgato melius.

P. 60. Fragmentum LIV. servavit Stobaeus, apud quem scriptum, ut H. Stephanus edidit, ἀνασταλύζω. Perperam Grotius Floril. p. 487. dedit ἄλαστα λύζω. Hesych: ἀσταλύζει, (male scriptum ἀστυλάζει) λύζει μετὰ κλαυθμοῦ. Ut autem λύζω, ἀνκλύζω: στενάζω, ἀναστενάζω: eadem compositionis analogia, ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω.

P. 64. v. 1. Comparationem hanc expressit Horatius Carm. I. 23. Versus tetrametri galliambi sunt, ut in Fragm. LXV.

Qui proxime sequuntur duo, trimetri sunt.

P. 65. Fragm. LXIV. servavit Maximus Tyrius p. 299. In 3 versiculi fine ex ΑΙΔΩ, sic olim majoribus literis scripto, imperitus librarius fecit ΔΙΔΩ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 468.

P. 82. v. 5. *τυίδε*, *huc*, Aeolica sunt *τυὶ* et *τυίδε*. Hesych: *τυὶ*, *ὧδε*. Κρῆτες. Idem: *καλερῶτα*, *καὶ ἄλλοθε*. Aeolicum est pro *καὶ ἑτέρωθε*.

V. 11. *ὠρανῶ αἰθέρος*. Sic scribi debuit. *ω αι* in unam syllabam coalescunt, ut infra *η ου*, quod solemne est.

P. 83. v. 8. Perperam in omnibus hujus odae editionibus legitur *Σαπφοῖ ἀδικῆ*. In adonium versum, qui tertio cuique saphico subjicitur, vox *ἀδικῆ*, cujus duae primae syllabae omnibus et ubique breves sunt, intrare non potest. Emendo, ut opi-

nor, certissime, *ὑβρίζει*. Verba sunt gemellae significationis, et fere synonyma. Cleoni apud Comicum in Equitibus Demum evocanti his verbis: ἔξελθ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς οἷάπερ γ᾽ ὑβρίζομαι, respondet ille: τίς, ὦ Παφλαγών, ἀδικεῖ σε;

V. 12. Jo. Upton in Dionysii Halicarn. libro de Struct. Orat. legit ἦ οὐκὶ ἐθέλλοις, nec aliter Isaacus Vossius in commentario ad Catullum, quae scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego ἦ οὔ κεν ἐθέλλοις, *aut nolueris.*

P. 84. v. 5. καὶ γελαΐς ἱμερόεν. Perperam haec verba conversa video in praestantissima editione Longini, *et rides amabiliter.* γελαΐς infinitivus est formae Aeolicae. Vide Gregorium p. 294. §. LIII. Duo infinitivi φωνᾶσαι, pro φωνῆσαι, et γελαΐς pro γελᾷν, ab uno verbo pendent

ὑπακούει. Catullus: *Qui sedens adversus identidem te spectat, et audit dulce ridentem.*

V. 7. βροχέως. Aeolice pro βραχέως, ἐν βραχεῖ, *cito.*

V. 9. καμμὲν γλῶσσα ἔαγε. Tmesis est: κατέαγε μὲν γλῶσσα. Male et prorsus ἀμέτρως legitur in quibusdam editionibus γλῶσσ' ἐάγη. In hoc aoristo media corripitur, quae in praeterito ἔαγε longa est.

V. 11. βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι. Sic legendum, metro et sententia flagitante. Catullus; *Sonitu suapte tintinant aures.*

V. 14. ποίας. Vossius πούας edidit, quod Aeolum est.

P. 85. Fragm. III. exstat apud Stobaeum Floril. Grotii p. 29. Aeolica sunt in 4. v. πεδέχεις βρόδων, pro μετέχεις ῥόδων, ut in fine πέδαυρον pro μετέωρον. Apud Hesychium ΠΕΔΑΥΡΟΝ librarii errore

mutatum fuit in ΠΕΛΛΥΡΟΝ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 373.

P. 86. v. 1. Hos versus imitatus est Horat. Carm. III. 12.

Tibi qualum Cythereae puer ales, tibi
telas
Operosaeque Minervae studium aufert,
Neobule,
Liparei nitor Hebri.

P. 87. Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobaeus Tit. *De Fortitudine*, ῥώμην pro ἀνδρίᾳ, accipiens, quomodo accipi debet omnino, si Erinna Lesbia oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in penult. versu est ὅπως ἀνεῖσα, quod mutatum fuit forte, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum exstaret, dijudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis bene referri possunt.

P. 89. ALCAEI I. Hos veteris Lyrici versus expressit Horatius, Carm. I. 9.

IV. Hunc versum iisdem numeris reddidit Horatius:

> Nullam, Vare, sacra vite prius severis
> arborem.

H. Stephanus in IX. Lyricorum fragmentis p. 14. recte edidit δένδρεον, quod et metri ratio flagitat, et usus Aeolicae dialecti. Mendosam Athenaei p. 430. lectionem δένδρον Fulvius Ursinus retinuit, quae in alios etiam libros manavit. Metrum autem hujus versus, ut et fragm. II. *antispasticum* est. Hephaestioni p. 34. appellatur σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον. Eodem metro usus est Horatius Carm. I. 11. et 18. et ante eum Catullus in carmine, cujus initium est:

> Alphene immemor, atque unanimis
> false sodalibus.

Hujus metri natura melius perspicietur, si *choriambicum* esse dicatur, constans pede

m 5

quovis disyllabo, tribus choriambis, et jambo vel pyrrhichio, ob indifferentiam ultimae syllabae. Idem metrum est Scoliorum XV. XVII. XVIII. XXII, et duorum sequentium, quorum omnium versus in priore editione male digesti fuerant.

V. Hos versus ab Athenaeo servatos loco supra laudato, emendavit Bentleius ad Horatii Carm. III. 2. partim bene, partim secus. *ἀσάμενοι* idem est quod *ἀσώμενοι* Aeolum et Dorum dialecto, qui vocales *α ο*, ceteris in *ω* contractas, saepe in *α* contrahebant. Vide Koenium ad Gregorium de Dial. p. 86.

P. 95. v. 2. *ὁ Ἀταρνέως ἔντροφος.* Sic plene scribi debuit, vel ad pronuntiandi rationem *ὡταρνέως.* *ὁ α* per crasin coalescunt in *ᾱ.* Vulgo omissus est articulus contra indolem linguae.

P. 101. Timocreontis scolion nunc edidi, ut legendum id esse declaravi ad Comici Acharn. 533.

P. 104. Scol. XVII. Hoc proverbio usus est Sophocles in *Captivis Mulieribus*:

> Ἐν παντί γάρ τοι σκόρπιος φρουρεῖ
> λίθῳ.

Facete illud in Atheniensium demagogos torsit Comicus in Thesmoph. 528,

> Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
> τὴν παλαιάν· Ὑπὸ λίθῳ γὰρ
> παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.

P. 107. v. 3. δεσπότας μνοίας. Hesych. μνοία, οἰκετεία. *familia, servorum multitudo.*

ARCHILOCHI versus, quos coronidis loco Scoliis subjeci, tametsi nec Dio Chrysost. nec Galenus, nec Theocriti Scholiastes, quorum alius alio plures ex iis protulit, scolii mentionem injecerit, superiorum canticorum haud alieni sunt, siquidem ab eorum indole non multum abludunt. V. 2. διαπεπλιγμένον legendum esse docuit Hem-

sterhusius ad Hesychium in διαπεπλίχθαι. V. 7. Dionis lectionem praetuli ῥαιβὸς, quam Pollux, ad hos ipsos versus procul dubio respiciens, firmat p. 247. Ραιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται, καὶ τὸ μὲν Αρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Trochaicos esse hos versus cuivis in oculos incurrit: in tetrametros facili negotio eos redegit Daniel Heinsius ad Theocritum p. 325. verum ejecto ultimo, cujus numeros mala librarii manus, inducto nescio quo glossemate, corrupit, servata tamen sententia, cujus ut optimae potiorem rationem habendam esse duximus.

FINIS NOTARUM.

Ex

Ex Gallico libro cui Titulus est: *Les Odes d'Anacréon et de Sapho en vers françois par le Poète sans fard.*

Paraphraseos illius auctor quum summum Criticum Rich. Bentleiium de duorum in Anacreonte locorum interpretatione consuluisset, ab eo responsum hoc accepit, quod e tenebris protulimus olim, et huic etiam editioni ornamento esse volumus.

D. FRANCISCO GACON

S. P. D.

RICHARDUS BENTLEIIUS.

Literas tuas IX. Novembris datas nudius tertius accepi, quibus significas te Anacreonti in metra gallica vertendo dare operam, et de duobus locis sententiam meam scire cupere. De priore illo num. XIII.

quaeris, utrumne Attis *Cybeles amore* in furorem agi dicendus sit, an potius *ira Cybeles*, quod is alio amorem verterat. Neutrum ex his verum; quippe locus iste mendo laborat, et in hunc modum corrigendus:

Οἱ μὲν καλὴν Κυϐήϐην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄτλιν
ἐν οὔρεσιν βοῶσαν
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δὲ, Κλάρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίϐου
λάλον πιόντας ὕδωρ
μεμηνότας βοᾶσαι.

Quae sic accipienda sunt: *Sunt qui dicunt, formosam Cybebem insaniisse, inclamantem in montibus pulcherrimum Attin.* Ipsa vides, *Cybebe*, sive *Cybele*, amore *Attidis* percussa insaniit, ut ex Phrygum historia rem diserte narrat Diodorus Siculus

libro III. * *Cybebe* ergo hic *puella* est, nondum scilicet inter Deos relata; neque καλὴ est *alma*; sed ut passim, *formosa:* neque ἡμίθηλυς est *gallus, spado;* sed mollibus femineisque fere membris prae pulchritudine: ut in illo Ausonii:

Dum dubitat Natura, marem faceretne puellam,
Factus es, ô pulcher, *penè puella*, puer!

Penè puella est ipsum illud ἡμίθηλυς. Hanc nostram emendationem et verborum series constructioque, et Diodori, quem consulas, locus plane efflagitat. Jam illa quae sequuntur, vide modo antithesin, *οἱ μὲν λέγουσιν, sunt qui dicunt; οἱ δὲ, alii vero*, subaudiendum *dicunt*; unde necessario, ut vides, nominativos illos πιόντες et μεμηνότες in accusativos immu-

* Capp. 58. 59. Editionis Wesselingii p. 226.

tari oportet. Tu igitur in versione tua, si ad Anacreontis elegantiam adspiras, sic locum adumbrabis:

" Alii dicunt, formosam Cybeben in
" montibus pulchrum Attin invocantem
" insaniisse. Alii dicunt, eos qui Clari
" aquam bibunt, furentes clamare. "

Nisi hoc modo oppositionem expresseris, perit magna pars venustatis.

Ceterum in loco altero num. XLV. ubi quaeris de istis verbis,

ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
ὑπεμειδίασε Κύπρις,
ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρὺ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

utrumne id velint, *Amorem* suum jaculum *in manus modo Marti* dedisse, an in *Martem* contòrsisse et eum vulnerasse. Neutra ex his sententia, sed alia inter utramque media vera est. Quippe *Cupido*

non contorsit jaculum, sed manu tantum capiendum tradidit. At repente jaculum, ex vivo scilicet igne et aethereo fulgure constans, in *Martis* corpus se sponte insinuavit, et reconditum latuit. Inde est illud ἀναστενάξας, *gemitum et suspirium ducens*, ob vulnus scilicet: et ἆρον αὐτό: *tolle, quaeso*; quippe qui in intima corporis penetraverat; ἔχε vero αὐτό: *tecum serva*, ait *Cupido* irridens, qui solus potuit extrahere, sed noluit. Haec αὐτοσχεδιαστὶ et ex tempore tibi exaravi, quibus utere tuo arbitratu. Multa quidem in aliis Anacreontis locis emendatione indigent; non pauca etiam sunt spuria, quae a genuinis dignoscere paucorum erit hominum, etc.

Cantabrigiae die XX. Nov. MDCCXI.

ARGENTORATI

TYPIS

PHILIPPI JACOBI

DANNBACH.

CALENDIS APRILIBUS ANNI

MDCCLXXXVI.

6/

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA
3865
A1
1786

Anacreon
Anacreontis Carmina
Editio nova locupletior